

До тих, що зостануться

Борис Грінченко

Кому я потьмарив чи болем, чи журбою
В його житті дні, роки чи хвилини, —
Простіть мені за те, що й я тяжкою
Скорботою платив в страшні години
За право тільки жити, не вмерти серед бою!

За те мене простіть, що в наші дні похмурі
Боявся я рабом нікчемним бути,
Що не ховався лякливо серед бурі,
Що йшов туди, де гуркіт праці чути,
Що камінь єсть і мій у нашім спільнім мурі.

За те простіть, що я, мов хмарка у просторі,
Пролину й більш не буду вас тьмарити,
В незнаному розвіявшись морі, —
Ви ж будете огнем життя світити
І вам сіятимуть з блакиті рідні зорі.

1904. V. 28